

In memoriam

Bisetka (Karlović) Košutić
(25. 2. 1948. - 17. 2. 2021.)

"Na svijetu ima mnogo ljudi koje nećemo upoznati,
"ko karta geografska njihov život štiti,
i mi samo slutimo, što mogli bi nam dati
prisustvom, u koje se nećemo uzdignuti..."

Draga naša Bisetka, draga moja drugarice,
drago moje sunce; hvala ti što si dio svojega života
i ljubavi dijelila sa svima nama koji sada ovdje stojimo
u žalosti i upućavamo te na nebeske meridijane i
paralele. Hvala ti što si nam podarila da se na
trenutak uzvikimo i mi u tvojoj prisutnosti.

Postovana ozalošćena obitelji, draga Sandra, Temo,
Ivo i Kruno, dragi prijatelji i znanci!
Ispred svih ovih dalekih i davnih generacija učenika
i kolega mnogih škola primite najiskrenije izraze
žaljenja i sućuti.

U školi postoje i sada različiti učitelji, a svaki
iza sebe ostavlja traga jer je čovjek. Neke učenici
vole i obožavaju dok im predaju, a neke poštuju,
vole i cijene nakon svoga školovanja riječi svoj
život.

Nastavnica Brsetka pripada skupini ovih drugih jer se i danas gledano i baštini mo vrijednosti koje nam je ona kroz nastavu usadila, a to je da ne učinimo za školu nego za život.

Učiteljica Brsetka otišla je u povijest. Otišla je na mjesto odakle je potekla, uplovila je u svijet o kojemu je pričala, koji je tumarila i poznavala, koji je sazujela i voljela, za koji je živjela. Otišla je u vječnost.

U školu ujutro bio sam u školi, pričao sam o Dubrovniku govorio sam o jednoj krhkoj ljepoti, o biseru koji je uspijevao stoljećima odolijevati svim medacijama. Dobitavao sam djeci slike krivi, Straduna, bedema, proklizara, šume Dubrave, svetoga Vlaha, Dubrarke... i htio sam se Vas. A ti ste, upravo tada, bili na onom jedrenjaku što je za Dubrovnik značio život, otplovljavati prema luci, i mahali mi.

Veliki rimski povjesničar Cicero je rekao:
"Život koji nam je dala priroda kratak je, ali gledajući na valjano upotrijebljen život vječno je!"
Svi koji živimo, koji koracamo ovim svijetom, volimo da je to što dulje, da nam je lijepo, da sus zlatari i osteruženi dragim ljudima. Ali nam sudbina poučkad naujenu drugi put.
Nastavnica Brsetka je cijeli svoj život provela posvećujući ga drugima: svojoj voljenoj obitelji i generacijama učenika odgajajući ih i darujući im istinski životnu

mudrost i znanje, bez urijanja i podilazanja ideologijama, kumaceći gradivo, i život, čisto i vjerodostojno.

Istinito. Danas kao da se istine bojimo.

Najveći dio radnoga vijeka provela je u školama u Kalniku, Brauskom Brodu i Rovišću, u Brauskom Brodu nije bila samo nastavnica, bila je ogledalo ljepote i mira i prozor kroz koji su učenici zamisljali svoju budućnost.

Njezina povijest bila je poput tkanja, kao nite preljevale su se događaji iz jednog u drugi - sve je imalo uzroke, tijek i posljedice, kao i stvarni život.

Preko nje i kopna donosila je ljepotu svijeta bez prezentacija, u riječi i opisima koji su očaravali.

Bila je moja Afrika!

Čist i britak govor i gotovo unijetniti rukopis krasili su njezinu učiteljsku osobnost. Njezina misija bila je naučiti učenike da misle, škola za život puno prije i više od suvremene "škole za život".

Zato je ona danas u povijesti, ali zato ona i danas živi. Jer učitelji nikada ne umiru. On živi u gledanjima generacija onih koje je odgajao i njegore riječi, djela, geste i osjećaji poput vala preljevaju se na sljedeće generacije. Neko vrijeme iz nje ostaje. Neko pokupi suze, netko osmijeh. Do kraja je ostala takva, jedna i neponovljiva, mislea.

Kao da je slijedila stihove pjesnika Enca Kisevića:

" Budi takva, kakva jesi,
Ne mijenjaj se za sva blaga
uvijek nek' ti mislo rasi
Ona tiha patnja draga

Ma koliko bila žena.
uvijek više tajna budi.
Budi slijepa al' iskrena
Nek' te općno sluče ljudi "

Hvala vam, drugarice moje, i za suze i za osmijeh,
za sve vaše riječi koje i danas s nama žive jer misu
bacene u vjetar...

" Na svijetu ima mnogo bliskih ljudi, koje nećemo znati,
i mjesta, gdje bi nam porinula misao izmorena
al' čemo s dušom rodnom ostati kobno nepoznati.
Na svijetu ima mnogo ljudi, gradova i žena... "